

Arrest

nr. 182 305 van 15 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 december 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 december 2016.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag heeft uiteengezet, met name de problemen met de sjiiitische militie AAAH. Verzoeker voegt er nog aan toe dat hij de vorige keer informatie had achtergehouden over het beroep van zijn vader.

Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raad arrest nr. 162 140 van 16 februari 2016 omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn beweerde problemen met AAAH en omdat er in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag legt verzoeker de volgende documenten neer: het diploma van zijn vader, 5 foto's van zijn vader in militair uniform, 12 documenten in verband met zijn werk en 7 foto's van verzoeker en zijn vrienden en van hun begrafenis.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4.1. De Raad wijst er vooreerst op dat aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het poneren van een vrees voor vervolging en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze vaststellingen niet weerlegt, noch ontkracht.

In de mate verzoeker voorhoudt dat het voor de beoordeling van zijn asielaanvraag geen verschil uitmaakt of hij geboren is op 15 april 1995 dan wel 15 augustus 1998 gezien hij thans in beide gevallen meerderjarig is, gaat hij voorbij aan de gedane vaststelling in de bestreden beslissing dat gelet op het feit dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn minderjarigheid ten tijde van zijn vorige asielaanvraag, het evenmin geloofwaardig is dat hij op het moment dat hij met problemen zou zijn geconfronteerd op de middelbare school zat. Deze bevinding bevestigt het ongeloofwaardig karakter van verzoekers asielaanvraag die in het kader van zijn vorige asielaanvraag werd vastgesteld. Aangezien er aan zijn verklaringen over zijn problemen met AAAH geen enkel geloof kan worden gehecht, is het evenmin geloofwaardig dat de problemen die zijn vader hierdoor zou hebben gehad, het rechtstreekse gevolg zouden zijn van zijn problemen.

Waar verzoeker opwerpt dat de dood van twee vrienden, alsmede de nieuwe documenten die hij neerlegt, door de commissaris-generaal niet verder onderzocht werden, kan hij niet worden gevolgd. Zo wijst een simpele lezing van de bestreden beslissing het volgende uit: "Ten slotte verwijst u naar de dood van twee van uw vrienden. Zij zouden in Bagdad zijn omgekomen tijdens een aanslag in juli 2016 (vragenlijst DVZ, 2e AA, 5.08.2016, vraag 17). U toont echter op geen enkel manier het verband aan met uw problemen, waardoor ook deze gebeurtenis geen invloed heeft op de beoordeling van de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. De foto's die u in dit verband neerlegt tonen enkel u in aanwezigheid van enkele vrienden op een niet nader te bepalen plaats en tijdstip en een mars van een hoop mensen met een spandoek met de afbeelding van verschillende mensen die uw vrienden zouden zijn. Deze foto's tonen alleszins op geen enkele manier aan dat u om welke reden dan ook vervolgd zou worden in geval van terugkeer naar Irak. Wat betreft de documenten die u neerlegt in verband met de studies en het beroep van uw vader voor 2003

dient er te worden opgemerkt dat deze documenten op geen enkele manier aantonen dat u met problemen werd geconfronteerd in Irak of dat u het risico loopt om vervolgd te worden in Irak. Bovendien zijn alle documenten in verband met uw vader kopieën en kleurenkopieën, waardoor de authenticiteit niet kan worden vastgesteld. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat zowat alle Iraakse documenten gemakkelijk illegaal verkrijgbaar zijn."

4.2. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. In casu is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, § 30; EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, Sufi en Elmi v. het

Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoeker geciteerde als de in het administratief dossier opgenomen informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvullen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder

functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Iraakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie (cf. document inzake vrijwillige terugkeer) hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Iraakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er vorig jaar bijna 700 Iraakezen terug naar Bagdad. In de eerste helft van 2016 keerden bijna 500 Iraakezen terug naar Bagdad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn

verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 5 december 2016, voert verzoekende partij aan dat haar paspoort werd geregeld door een smokkelaar, dat het paspoort niet van haar is en zij wel degelijk geboren is in 1998 en niet in 1995. Verzoekende partij wijst erop dat er problemen zijn ontstaan op school met bepaalde klasgenoten en dat zij genoodzaakt werd om te vluchten met de hulp van haar vader die een smokkelaar onder de arm nam. Verzoekende partij licht voorts toe dat zij haar land van herkomst verliet via de luchthaven van Najaf en via Qatar in Frankrijk aankwam in een voor haar onbekende luchthaven. Op de vraag in welke luchthaven verzoekende partij aankwam, stelt zij het niet te weten aangezien zij niet goed kon nadenken en eerder reisde. Verzoekende partij wijst er tevens op dat verschillende familieleden in Frankrijk erkend zijn als vluchteling, zoals blijkt uit de fotokopieën van de "titre de séjour" die zij als aanvullende nota neerlegt. Verzoekende partij vervolgt dat haar zus inmiddels een visum heeft gekregen voor Frankrijk en in Frankrijk verblijft, al haar familieleden weg willen, en zij zonder nieuws is van haar ouders. Verzoekende partij stelt dat zij in deze omstandigheden niet meer terug kan keren naar Irak en dat het feit dat zij geen familie meer heeft in Irak, geen netwerk meer heeft, een nieuw element is waaruit blijkt dat zij slachtoffer dreigt te worden van onmenselijke omstandigheden.

Waar verzoekende partij laat gelden dat haar paspoort werd geregeld door een smokkelaar, dat het paspoort niet van haar is en dat zij wel degelijk geboren is in 1998 en niet in 1995 wijst de Raad naar de overweging in de bestreden beslissing waar dienaangaande door de commissaris-generaal terecht en op grond van de objectieve informatie waarover hij beschikt en welke aan het administratief dossier werd toegevoegd als volgt wordt vastgesteld: *"Verder dient te worden bemerkt dat aan uw beweerde minderjarigheid bij uw aankomst in België geen geloof kan worden gehecht. Hoewel u bij uw aankomst verklaarde te zijn geboren op 15 augustus 1998 en ook uw Iraakse identiteitskaart die gegevens bevat, blijkt uit de informatie in verband met uw visumaanvraag voor Frankrijk, dat uw werkelijke geboortedatum 15 april 1995 is. Deze gegevens komen rechtstreeks uit uw paspoort dat nodig was om het visum toe te kennen. Wanneer u met deze informatie geconfronteerd wordt tijdens uw interview op DVZ in het kader van uw tweede asielaanvraag, blijft u volhouden dat u op 15 augustus 1998 geboren bent en bijgevolg minderjarig was toen u in België asiel aanvroeg. U verklaart dat de smokkelaar deze valse datum aanmaakte (verklaring DVZ, 2e AA, 5.08.2016, vraag 4 + aanvullende informatie). Deze verklaringen zijn niet aannemelijk. Uw verklaringen zijn immers tegenstrijdig met de informatie in uw paspoort en visumaanvraag. Zo zou u op 15 april 2015 zijn opgezocht door mensen van AAAH nadat u sinds enkele dagen herhaaldelijk werd aangesproken door een klasgenoot en zijn vader. Pas daarna zou uw vader uw reis hebben geregeld (gehoorverslag CGVS, 1^e AA, 8.10.2015, pp. 5, 18, 21). Uw visumaanvraag werd echter reeds op 11 maart 2015 ingediend –ruim 1 maand voordat u met problemen werd geconfronteerd – waardoor er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de omstandigheden waarin uw visumaanvraag voor u geregeld werd. Uw paspoort werd bovendien reeds afgegeven op 20 juli 2014 (zie informatie visumaanvraag, toegevoegd aan administratief dossier). Ook deze vaststelling toont aan dat u reeds langer in het bezit was van een paspoort en dat het geenszins werd aangemaakt in de door u geschetste omstandigheden. U gaf bovendien ontwijkende antwoorden op de vragen die u tijdens uw eerste asielaanvraag werden gesteld over het paspoort. Toen u gevraagd werd of u ooit een paspoort had, zei u: 'ik heb er geen gevraagd, maar ik weet het niet'. U ontkent zelfs ooit een paspoort te hebben gehad op eigen naam en met eigen foto (gehoorverslag CGVS, 1e AA, 8.10.2015, p. 14). Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaringen over het feit dat de smokkelaar uw geboortedatum zou hebben aangepast. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast en dient tevens te worden besloten dat u hebt getracht de asielinstanties te misleiden door foutieve gegevens op te geven. Dit doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid."* Deze motivering vindt steun in het dossier, is pertinent, deugdelijk en terecht en wordt door verzoekende partij niet ontkracht of weerlegd. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van en vasthouden aan haar verklaringen/versie, hetgeen geen dienstig verweer vormt

en geenszins volstaat om voormelde vaststellingen te ontkrachten of te weerleggen. Verzoekende partij toont op generlei wijze met concrete en valabele elementen aan dat de in het administratief dossier opgenomen informatie omtrent haar visumaanvraag voor Frankrijk foutief is en dat de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal dienaangaande onjuist zijn. De vaststelling dat verzoekende partij, haaks op de medewerkingsplicht die op haar rust, middels leugenachtige en bedrieglijke verklaringen de Belgische asielinstanties tracht te misleiden ondergraaft op fundamentele wijze haar algemene en algehele geloofwaardigheid, en ondermijnt voorts de geloofwaardigheid van haar relaas.

Bovendien kan, los van de door verzoekende partij voorgehouden doch ongeloofwaardig bevonden geboortedatum, aan de door verzoekende partij beweerde problemen met AAH hoe dan ook geen geloof worden gehecht, zo werd in het kader van verzoekende partij haar vorige asielaanvraag vastgesteld bij 's Raad arrest nr. 162 140 van 16 februari 2016. Verzoekende partij brengt in het kader van onderhavige asielaanvraag geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan het gezag van gewijsde van voormeld arrest te tornen.

Verzoekende partij betoogt ter terechtzitting daarnaast, verwijzende naar de door haar middels een aanvullende nota bijgebrachte documenten, dat zij geen familie meer heeft in Irak, en geen netwerk meer heeft, en dat dit een nieuw element is waaruit blijkt dat zij slachtoffer dreigt te worden van onmenselijke omstandigheden. Uit de door haar bij de aanvullende nota gevoegde documenten, waarmee ze blijkens de verklaringen in de aanvullende nota *"het gegeven dat zijn oom en zijn familie, schoonbroer en zussen in Frankrijk wonen"* wenst aan te tonen, blijkt echter geenszins en hieruit kan niet worden afgeleid dat verzoekende partij in Irak, en in het voornaam haar regio van herkomst Bagdad waar zij vroeger samen met haar familie woonde en leefde, geen familiaal netwerk meer heeft, zoals ze beweert. Daargelaten of de genaamde A.H.H. en A.H.M. daadwerkelijk haar oom, schoonbroer of ander familiaal verwant is, stelt de Raad vast dat verzoekende partij slechts van een van haar (twee) zussen, met name van A.A.A.T., een visum voor Frankrijk neerlegt, alsook van die haar dochtertje A.H.R.M.H. Uit de neergelegde (kleurenkopieën van de) visa van beweerdelijk haar zus en haar dochtertje blijkt bovendien dat deze slechts geldig waren tot 8 november 2016 en inmiddels dus enige tijd verstreken zijn. Uit die stukken blijkt dan ook geenszins, noch legt verzoekende partij andere documenten neer waaruit dit zou kunnen blijken, dat verzoekende partij haar zus A.A.A.T., laat staan haar beide zussen zich heden (nog) in Frankrijk zouden bevinden, zoals verzoekende partij beweert.

Verzoekende partij maakt met voormelde documenten dan ook geenszins aannemelijk dat al haar familieleden Bagdad zouden hebben verlaten.

Ze beweert voorts op algemene wijze zonder nieuws te zijn van haar ouders, doch toont niet concreet aan (ernstige en veelvuldige) inspanningen te hebben gedaan om haar ouders, of eventueel nog andere familieleden, te (trachten te) contacteren teneinde zich van hun huidige verblijfplaats te vergewissen.

Haar opmerking ter zitting dat 'al haar familieleden er weg willen' duidt overigens op het tegendeel, minstens impliceert het of kan hieruit worden begrepen dat verzoekende partij in Bagdad heden nog steeds familie heeft wonen. Uit niets blijkt derhalve dat zij zich bij een eventuele terugkeer naar Irak niet opnieuw in Bagdad zou kunnen vestigen bij familieleden. Ze beweert op zeer algemene wijze, doch toont, gelet ook op het voorgaande, niet concreet aan en maakt geenszins aannemelijk dat zij er slachtoffer dreigt te worden van onmenselijke omstandigheden. Het betreft niets meer dan een blote bewering die zij op generlei wijze weet aan te tonen of hard te maken.

Verzoekende partij gaat niet in op, minstens ontkracht, noch weerlegt zij hetgeen in de beschikking omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet wordt vastgesteld.

Verzoekende partij haar beweerde oom en schoonbroer A.H.H. en A.H.M. werden, zo oppert verzoekende partij en blijkt uit de bij de aanvullende nota gevoegde documenten, in Frankrijk als vluchteling erkend, doch uit de stukken blijkt geenszins om welke redenen zij er internationale bescherming genieten. Dit blijkt nergens uit, en uit niets kan worden afgeleid dat hun erkenning ook maar enigszins verband zou houden met de door verzoekende partij aangehaalde, doch ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven. De Raad benadrukt ook dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht op zijn eigen merites. Verzoekende partij kan zich derhalve geenszins op die erkenningen in Frankrijk steunen om de geloofwaardigheid van haar relaas te herstellen. Ze dient op een voldoende concrete manier aan te tonen dat ze in haar land van herkomst persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade loopt, alwaar ze echter in gebreke blijft.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het summier herhalen van haar relaas en het formuleren van algemene opmerkingen, zoals o.a. dat zij Irak via de luchthaven van Najaf verliet en via Qatar in Frankrijk aankwam in een voor haar onbekende luchthaven, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 5 december 2016 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS